vacances

JOSEP CAMPMAJÓ

Que l'any tingui dotze mesos és una d'aquelles mentides que mantenim perquè no tenim el valor necessari per acceptar que amb prou feina un any té deu mesos i mig de vida.
Que no són 365 dies, en anys que no siguin de traspàs, sinó poc més de 315 jornades. I és que quan s'apropa el 15 de juliol sembla que el món s'acaba i tot s'atura fins poc abans de l'1 de setembre. Especialment a partir de l'1 d'agost la ciutat pateix una mena d'hibernació administrativa, comercial i empresarial que amara totes les activitats del dia.
Els pocs il·lusos que segueixen treballant, sigui a la força, sigui per confusió, són víctimes d'una inanició social que només pot ser corregida fugint cap a la costa els diumenges, en el millor dels casos, o amb altes dosis d'autosuggestió.
Aquests individus es reconeixen entre ells. S'identifiquen químicament entre els ramats de turistes que ocupen els carrers buits d'amics, coneguts i familiars, i intercanvien tímidament una mirada de complicitat dolguda aixecant lleugerament les celles i el cap per indicar que agraeixen la solidaritat d'aquell retrobament fugaç. Saben que estan més sols que mai i aquell gest amb un altre resistent solitari encoratja a seguir un dia més sense defallir. Han après que han d'evitar les gestions amb l'administració pública, amb ?proveïdors, i fins i tot amb serveis tan imprescindibles com els ?sanitaris, els bancaris o els eclesiàstics.
s'arrisquen a trobar-se amb un dels altres mals d'aquests 45 dies infernals: els substituts. Malgrat que en comptats casos et pots endur la sorpresa que el substitut sigui molt millor que el titular de vacances, fins i tot el substitut depèn dels «de dalt». I els «de dalt» també fan vacances.
Als gironins i gironines que amb valentia resistiu: ànims, no esteu sols! Penseu que sempre arriba setembre. I ningú podrà aturar la vostra venjança.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/08/02/vacances/796996.html?utm_source=rss